

MURAT TAVLI

*bu yalnızlık
bana fazla
bölüşelim mi?*

DESTEK YAYINLARI: 606

EDEBİYAT: 236

BU YALNIZLIK BANA FAZLA BÖLÜŞELİM Mİ? / MURAT TAVLI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşın
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak
Yazar Fotoğrafları: Gülçin Hatınhan

Destek Yayınları: Kasım 2015 (20.000 Adet)

21.-22. Baskı: Haziran 2016

23. Baskı: Nisan 2017

24. Baskı: Kasım 2017

25. Baskı: Ekim 2018

26. Baskı: Mayıs 2019

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-035-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

MURAT TAVLI

*bu yalnızlık
bana fazla
bölüşelim mi?*

*Çok güzel hayal kurarım,
yıkmaya doyamazsın...*

*Hayatına misafir olmaya değil,
ev sahibi olmaya geldim...*

Murat Tavlı

Hayat nefes aldığın müddetçe yeniliğe açık bir kapıdır.

Hayat... Bu kelime size neyi anlatıyor? Vazgeçmişlik ile birleşiyor mu zihninizde? Yanaklarınızdan süzülen gözyaşlarına gülüp geçebildiğiniz oluyor mu? **Gözlerinden düşen sadece yaş mı? Ya o çok güvendiğin insanlara ne demeli?** Bir zamanlar can dediğinizin canınıza nasıl kastettiğini şimdi görebiliyor musunuz? Gecelerinizi uykusuzluğa mahkûm edenler sadece uykularınızı mı katletti? Yanına günlerinizi, aylarınızı hatta senelerinizi katık etmedi mi? Büyüdüğünüzü hissediyor musunuz küçük yaşlarda? Hayalleriniz kursağına takılıp kaldığında nefessiz kalmanın acısını yaşadınız mı çaresizce? Sorular yerini zamanla sorunlara bıraktı değil mi? Asla bitmeyecekmiş gibi her yeni güne bir çentik daha atıyoruz, eriyoruz. Yılmışlık, yılgınlık ve tükenmişliğin yükü ağır geliyor omuzlarınıza, sürüne sürüne ilerliyorsunuz. Bilmediğiniz yerler, tanımadığınız insanlar daha samimi geliyor. Kendinizi saklıyorsunuz, gizliyorsunuz. Duvarlar örüyorsunuz istemsiz. “Bana hayallerimi geri ver, kalabalıklar

senin, yalnızlık benim olsun. Lütfen...” diye yalvarırken buluyorsunuz kendinizi... Hayatta hevesle yaptığım ne var diye soruyorsun kendine. Cevap bulamadığında yıkılıyorsun. Bir insan yaşama hevesini kaybettiğinde nefes alıp vermekten başka ne kalır geriye değil mi? Hayır öyle değil... Her şey nefesle başlamadı mı? Dünyaya gözlerini açtığı anda aldığı ilk nefese şükretmedi mi seni dokuz ay karnında taşıyan? Sen ağlarken onlar mutluluk gözyaşları dökmedi mi? Nefes varsa başka neye ihtiyaç duyabilir ki insan? En değerlisine sahipsin, unutma...

Fırtınalara göğüs gereceksin, gördüğün güneşli günler hatırla. Bir sonraki gökkuşağı belki bizim için olur, olamaz mı?

Hayat her birimizi ayrı ayrı sınar. Hayat birer birer ders verir. Asıl mevzu senin kendine biçtiğin pay! Ya geçersin sınavı ya da her gün yeni bir sınava uyanırsın. Emin ol bitmez... Şimdi anlatabildim mi hayat ne çok sorulara gebe. Hayat bana artık neyi anlatıyor biliyor musunuz? Benim size anlatamadıklarımı. Anlatsam ne olacak, ne değişecek, beni anlamayacak ki düşüncesi zihnini kapladığında, neyin var sorusuna derin bir nefes alıp sahtekârca “hiç” deriz ya... Aslında anlatacak, haykıracak çok şeyimiz vardır da anlatmaya gücümüz yoktur. Benim bu hikâyede birçok kez yaşadığım gibi...

Güzel haber, iyileşeceksin. Bu hikâye benim pahalı tecrübelerimden kurulu. Uykusuz gecelerim, sevinçlerim, vedalarım ve gözyaşlarım var içinde. Boyumu aşan bedeller ödedim. Büyüdüm, piştim, bazen kendimden geçtim. Dibe vurdum, çırpındım, isyan ettim. Artık biliyorum. En büyük kazancın da en büyük düşmanın da iyi niyetindir. Nereden geldiğini ve kimde yok olduğunu unutmamalı insan. İkisi de seni güçlü kılar. Ve her zaman aklının bir köşesinde olsun...

Yazık olur dediğin her şey gün gelir kazık olur...

Nereden başlasın ki anlatmaya Zeki Vardar? Bu arada adımlı da soyadımlı da size vermiş oldum. Şimdi bir hayat anlatacağım size. Yaslanın arkadaşım arkanıza, aranızda konuşmazsanız da sevinirim. Ya da konuşursanız da konuşun, bana ne? Ne diyordum? Hah! Merhaba ben Zeki Vardar... Aslen Kayserili bir ailenin evladım. Yani ailem beni evlatlıktan reddetmeden önce soranlara öyle olduğumu söylüyordum. Bundan başka kayda değer bilgi de yok aslında. Çünkü geçmişim yok benim. Aslında geçmişim var ama geçmeyen izleriyle yüreğimde büyük bir yara... Ya da durun ben size hayatımın en heyecanlı zamanlarından bahsedeyim biraz. Birazı sizin hayatınızdaki, birazı çevrenizdeki hayatlardan, toplamında da benim hayatımdan parçalar var...

Bir elimin yağda, diğer elimin nerede olduğu bile belli olmadığı, kıyafetimin rengine göre garajımdan araba seçtiğim, güzellik yarışmasını izleyip birinci olanla ilk fırsatta yemek yediğim dönemler... Vardar Holding'in biricik vârisi, babasının bana çekmiştir ümidiyle adını “Zeki” koyduğu, sadece babasını değil, çevresindeki herkesi yanıltan mucizevi adam... Babama göre zeki bir adam olamadım ama adamcağızı inim inim inlettim. Onun fikrince bırakın zeki olmayı, adam bile olamadım. Hazır inletmeye başlamışken babamla da yetinmedim. Devamında sülaleye de sirayet ettim. Pişman mıyım? Ne fayda? Hayatınızdaki keşkeleri de sevin. Hatalarınızı sevemediğiniz müddetçe başlangıçlara açık olmazsınız. Kaybettiğim hiçbir şeyden pişmanlık duymadım. Aslında ben kaybetmemişim, onlar gereksizmiş. Kısacası:

Keşkeler daha samimi gelir, “ama”lar kadar yalan değil.

Babam orta boylarda esmer bir adamdı. Oltu taşından yapılmış renkli bir tespihi vardı ve elinden hiç bırakmazdı. Hatta bir keresinde tespihini bulamadığı için tüm holdingi ayağa kaldırdı. Aranmadık yer, bakılmadık delik bırakmadı. Ertesi gün asistanı tespihi bulmasıyla tüm holding derin bir nefes aldı. Otoriter, sert mizaçlı, dediğim dedik çaldığım düdüğü misali gezerdi. Alışkanlıklarından çok kolay vazgeçebi-

len biri değildi. Yemyeşil gözleriyle etrafındaki insanlara her zaman güç ve güven verirdi. Tabii ben hariç. İletişimimiz kaç para lazımdan öteye çok fazla geçmedi ama onu çok takdir ederdim. Babam zengin bir ailenin oğlu olarak büyümemiş fakat azmi ve aklıyla kısa zamanda paranın kaynağını bulmuş. Steve Jobs kadar olmasa da yaptıkları gerçekten takdire şayan. Elindeki kısıtlı imkânlarla mucizeler yaratmış.

Kayseri'nin Felahiye ilçesinde ufak ama sevimli bir kahvehane açmış. Dükkânı tutmak için de babasının ona bıraktığı kabzası altın kaplama olan silahını satmış. O dönemlerde bu silahlar herkeste yokmuş fakat bir yerden başlamak için bir şeylerden vazgeçmesi gerektiğinin farkındaymış. Dedemi çok küçük yaşlarda trafik kazasında kaybettiği için ailenin tüm sorumluluğu ondaymış. Kahvedeki masasının başına da babasının fotoğrafını asmış.

Her sabah o fotoğrafla dertleştiğini söylerdi. Babam hangi makam odasına kurulsun kurulsun, ne kadar parası olursa olsun o fotoğrafın yerini hiç değiştirmede. Holdingdeki odasında da o fotoğraf yerini korudu. Bana kalırsa hayatında değişmeyen tek gerçek oydu. Hayatında geri kalan her şey koca bir yalandı. O da bu yalanları belki sevdi, belki de farkında değildi ama bildiğim bir şey varsa hayatının büyük bir bölümünü yalan bir dünyaya feda etti.

Bir amcam ve bir de halam var ama halam eniştemle kaçarak evlendiği için aileden aforoz edilmiş. Ben de kendisini hiç görmedim. Fakat halamdan ne zaman konu açılrsa babamın gözleri fal taşı gibi büyür ve konuyu kapattırırdı. Hala-

ma karşı zaafının olduğu çok belliydi ama o güçlü ve otoriter görünmek adına bunu hep gizledi. Annem de babamı sinir etmek istediğinde halamın konusunu açardı. Çünkü annem babamın tüm zaaflarını avucunun içi gibi biliyordu. İnsanı zaafı eleverir, bitirir. Annem gerçekten de korkulacak bir kadındı. Soyağacında biraz araştırma yapsam nesebi Hürrem Sultan'a kadar dayanırdı.

Babamın diğer kardeşi Niyazi amcam ise babamın dibinden hiç ayrılmamış. Babam kahvehanenin ocağında çalışırken, amcam okuldan artan zamanlarında kahvede garsonluk yaparmış. Zor bir hayatta birbirlerine omuz vermişler. Dik durabilmek ve fırtınalara karşı mücadele verebilmek için başka çareleri yokmuş. Derken bir gün babamın asker arkadaşı olan Hilmi Bey Kayseri'ye babamı ziyarete gelmiş ve tekne o gün su almaya başlamış. Hayatında çok istediğin bir şey oldu diye onu hayırlı bir iş olarak kabul edemezsin. Bazen olmamasında hayır vardır, bunu sen bilemezsin. Sadece teslim olursun alınıdaki yazıya. Yazı ne getirir ne götürür tahmin bile edemezsin. Tıpkı Hilmi'nin gelmesiyle değişen hayatlar gibi...

Babam o günü şöyle anlatıyor:

Kapının önüne 75 model siyah bir Mercedes yanaştı. Tabii biz Felahiye'de öyle bir araba görmedik. Tüm kahvehane kapıya döküldü. Aramızda vali geldi diyen vardı, belediye başkanı sanan vardı, Almanya'dan dayım geldi diyen vardı, vardı da vardı. Şoför hemen arabadan indi ve arabanın arka kapısını açtı. Omzunda paltosu, elinde purosusu Hilmi

tüm heybetiyle arabadan aşağıya indi. Herkes kim bu diye birbirine soruyordu. Bu kasabadan olmadığı su götürmez bir gerçektir. Fakat tüm köylünün aklında aynı soru: “Böyle bir adamın Felahiye’de ne işi var?” Ben ise gördüklerime inanmıyordum. Var gücümüzle Hilmi’yle birbirimize sarıldık. Fakat benim de köylüden pek bir farkım yoktu, kafam iyice karışmıştı. Hilmi’yi yakından tanımama rağmen köylülerden daha da şaşkındım. Hilmi, çok değil beş sene önce askerde yokluk içinde mücadele ediyordu. Hiçbir zaman sigarası yoktu, çarşı izinlerinde bile gizli gizli bir lokantada bulaşıkçı olarak çalışırdı. Garibanlık ve yokluk içinde ezilmişti, bakışlarında bile çaresizlik vardı. Mert bir adamdı Hilmi. Ben onun bu durumuna çok üzülür, elimden geldikçe ona yardım ederdim. Sonuçta ben de anneciğimin gönderdiği üç beş kuruşla askerliğimi bitirdim ama asker ocağında el olmuyor. Herkes senden bir parça, herkes ortak aynı sevdaya. Ben annemin gönderdiği üç beş kuruşla askerliğimi yapıyordum, Hilmi de kazandığı üç beş kuruşu köydeki anneciğine gönderiyordu. Nizamiyede yalnız kaldığımızda birbirimize yârenlik ederdik. Hayalleri vardı Hilmi’nin, bir de gözlerinden okunan öfkesi, içini yakıp kavuran isyanı. Belliydi, çılgınlıklarını sessizliğine hapsedmişti. Bir gün elbet patlayacaktı, işte o gün öğrendim. Patlamış...

Hilmi ile askerde badiydik. Badi nedir diye sorarsın sen şimdi. Badi askerde birbirine zimmetlenen iki askerden birine verilen addır. Nizamiye içinde o benden ben de ondan mesuldüm. Ranzalarımız altı üstlüydü. Bingöl’de çarşı izinlerimizde Hilmi çalışmazsa beraber dolaşırdık. Bana her

zaman duacı olduğunu ve yaptığım iyilikleri asla unutmayaacağını söylüyordu. Sözünde de durdu, beni unutmamıştı. Fakat uzun süredir ortada görünmeyen, yokluğu yaşam tarzı haline getirmiş Hilmi'nin bu parayı nereden bulduğunu merak ediyordum. Hemen تنها bir masaya oturduk kahvede ve amcan iki çay getirdi. Hilmi o kadar çok ilgi çekiyordu ki ufacık kahvehanede köylünün göz hapsinden kaçamadık.

Hilmi de meraklı bakışlardan sıkıldı ve çayını bitirmeden derin bir of çekip oturduğu yerden kalktı. Omzundaki paltosunun yakalarını düzeltti. Sonra da tek kaşını havaya kaldırıp:

– Gel seninle biraz turlayalım, dedi.

Ben de hiçbir şey diyemeden oturduğum yerden kalktım. Hilmi'ye bir şeyler olmuştu. Duruşu, tavrı, bakışı kısaca her şeyiyle ilgi çekiyordu. Karşımda çok iyi tanıdığım ama bir o kadar da yabancı bir adam duruyordu. Bize bakan meraklı gözlerden sıyrılıp kahvenin kapısına doğru yürüdük. Hilmi acelesi varmış gibi bir hışımla kahvehaneden çıkıp arabasının arka koltuğuna oturdu. Amcan da ağzı açık bize bakıyordu. Amcana dükkânla ilgilenmesini söyledim. O da başını sallayarak kahvehanenin ocağına geçti. O kadar büyük bir kahvehanemiz yoktu. Topu topu üç masa içeride, iki masa da asmanın altında vardı. Niyazi ben yokken kahvehaneyi tek başına idare edebilirdi.

Ceketimi kapının girişinde bulunan askılıktan aldım ve kahvehaneden dışarı çıktım. Şoför arabasının kapısını açtı ve eliyle buyurun işareti yaptı. Asma altındaki masada tav-

la oynayan ihtiyarlar oyunu bırakmış pür dikkat arabanın içindeki Hilmi'ye bakmaya çalışıyorlardı. Kasketimi çıkarıp ihtiyarlara "Selametle..." dedim. Arabaya binmemle birlikte tüm kahvehanenin dedikodu kazanına döneceğini biliyordum. Açıkçası aynı manzarayla karşılaşsaydım ben de meraktan kendi kendimi yerdim. Ufak yerlerde hayat böyledir. Aksiyon, heyecan, gününe anlam katacak özel anlar çok fazla yaşayamazsın. Sıra dışı bir durumla karşılaşınca da herkese malzeme olursun.

Yol boyunca Hilmi'yi izliyordum. Hilmi arabanın camından dışarı kafasını uzatmış dağı taşı inceliyordu fakat benimle tek kelime konuşmuyordu. Sık sık konu açmaya çalışsam da bambaşka konularla konuyu kapatıyordu. Issız bir yere geldiğimizde arabayı kullanan şoförün omzuna dokundu ve "Burada dur" dedi. Şoförü Hilmi'nin emrinden dışarı çıkmıyordu. Şoförüne arabada kalması talimatını verdi. Merakım gitgide artıyordu ve Hilmi arabada sorduğum hiçbir soruya cevap vermemişti. Hilmi arabadan aşağıdan indi ve gökyüzüne bakarak derin bir nefes aldı. Cebinden iki büyük zar çıkardı. Avucunun içinde zarları bir o tarafa bir bu tarafa gezdiriyordu. Tekrar omzundaki paltoyu düzelttikten sonra ağaçlık bölgeye doğru yürümeye başladı. Ben de peşine takıldım ve artık bu durumdan sıkılmıştım. Ne yapmaya çalışıyordu? Bu araba, bu şoför, üzerindeki takım elbise, parmağındaki devasa büyüklükteki şövalye yüzüğü, bunlar bu kadar kısa sürede nasıl olmuştu? Arabadan birkaç adım uzaklaştıktan sonra dayanamayarak konuya girdim.

– Lan Hilmi ne oluyor ne bu gizem anlatsana?

– Merak ettin iyice değil mi?

– Ettim tabii Hilmi. Ağzından kerpetenle laf alıyoruz. Çıkar ağzından artık şu baklayı.

– Devrem ben yırttım, artık çok zenginim. Seni almaya geldim.

– Nereye alacaksın beni Hilmi? Bu paranın kaynağı ne?

– Hazırlan İstanbul'a gidiyoruz. Artık benim kahvehaneyi işleteceksin.

– İstanbul'da kahvehane işi bu kadar para kazandırıyor mu, diye sordum ve Hilmi dakikalarca kahkaha attı.

Tabii o zamanlar böyle para kazandıran bir kahvehane hiç duymamıştım. Çayın fiyatı belli, kahvenin fiyatı belli. Acaba İstanbul'daki kahvehanelerde başka bir şey de mi satılıyordu? En fazla ne satabilirdi ki? Gözleme falan yapıp satsa da gözlemeyle, çayla Mercedes'e binilir miydi? İçime bir kurt düştü ve dönüp Hilmi'ye sordum.

– Hilmi benim aklıma kahve işi hiç yatmadı. Hayır tamam İstanbul büyükşehir ama çayla da bu hayat böyle kazanılmaz ki? Eğer bir taktiğin varsa bana da söyle ben de burada onu yapmaya çalışayım. Tamam senin kadar para kazanamam ama en azından durumu biraz daha toparlarım.

Hilmi gözlerini kısarak yüzüme baktı. Büyük taşlı şövalye yüzüklü eliyle sakallarını okşadı. Ben bu Hilmi'yi tanımıyordum. İçinde büyüttüğü öfke ve hırs adeta yüzüne yansımıştı. Benim bıraktığım Hilmi kendi halinde, vicdan sahibi ve

mert bir adamdı. Şu an karşımda olan Hilmi ise gözü kara, acımasız ve korkutucuydu.

– Kumarhane açtım Seyfi. Seni de kumarhanenin başına geçiriyorum. Hiç korkun olmasın her şeyimiz kontrol altında. Kimsenin başını belaya sokmak gibi bir derdim yok. Büyük oynamaya hazırlan. Dönem artık bizim dönemimiz. Ezildiğimiz, hor görüldüğümüz, hayatın bizimle alay ettiği dönemler bitti. Artık hayatlar bizim emrimizde, yumruğumuz ezenlerin tepesinde. Haberimiz olmadan kimse nefes bile almayacak. Biz büyük olacağız Seyfi! İstanbul’u aşacak namımız, gölgemiz başka şehirlerin üzerinde olacak.

Hilmi ile ilgili aklıma birçok şey gelirdi ama böyle bir şeye cesaret edeceğini hiç düşünmedim. Bana bir hayat sunuyordu ama bu hayat bana ve değerlerime çok yabancıydı. Ezilmek, hor görülmek kimsenin kaderi olmamalıydı. Bu muameleye karşı durmak da onur meselesiydi. Hilmi ile gidersem ne kaybederdim ne kazanırdım? Annem ve Niyazi’nin sorumluluğu üzerimdeyken onları bir çıkmaza, bilmedikleri bir şehirde girdaba sokar mıydım? Ben de Hilmi gibi olur muydum? Felahiye’de hayatımı geçirirsem onlara daha fazla ne sunabilirdim?

Hilmi konuşmasını yaptıktan sonra ağızımdan çıkacak cevaba kilitlendi. Ellerimi cebime soktum ve az ilerideki derenin kenarındaki söğüt ağacının dibine oturdum. Başımı avuçlarımla arasına almış bana yapılan teklifi düşünüyordum. Benim için zor bir karardı ve hiçbir şey düşünemiyordum. Hayatımda ilk defa bu kadar kararsızdım. Rahmetli babamın emanet bıraktığı silahı bile satarken bu kadar düşünmemiştim.